

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 L. i.
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

NOTĂ OFICIALĂ.

Nr. 4331 E ex 1930.

Cătră On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Am îndrumat în repetite rânduri On. Oficii parohiale să aibe grijă, ca prețul de abonament pentru „Foaia Diecezană” să se trimită la începutul anului la adresa Tipografiei și Librăriei diecezane, căci altcum vom lua măsuri de rigoare.

Cu toate acestea mai sunt Oficii parohiale, cari până de prezent nu s'au conformat.

Cum însă fără încassarea prețului de abonament organul eparhiei noastre nu se poate tipări, aducem la cunoștința acelor pe care îi privește, că conducătorii oficiilor parohiale ai comunelor bisericesti, cari până la 15 Octombrie 1930 nu vor achita prețul de abonament pentru „Foaia Diecezană” se vor pedepsi cu aceea, că din retribuțiunile lor preoțești se vor detrage sumele, cu care restează comunele bisericesti în abonamentul „Foaiei Diecezane” și aceasta se va face cu atât mai ales, căci Adunarea eparhială din anul trecut ni-a învitat să luăm cele mai severe măsuri în privința încassării abonamentului.

Cu o cale ținem să observăm, că obicnuita obiecțiune, că nu s'a primit „Foaia Diecezană” nu se va lua în considerare, pentru că datorința fiecăruia oficiu parohial este să vegheze ca toți numerii să sosească regulat, iar pentru cazul, că vre-un număr lipsește, îndată are să-l reclame, având colecțiunea „Foaiei Diecezane” să se păstreze în arhiva sau în biblioteca parohială.

Caransebeș în 20 Sept. 1930.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

La ce servește scrisul?

Întrebarea desigur are un caracter prea general decât să i se poată răspunde satisfăcător într'un singur fel. La ce servește scrisul? La răspândirea și comunicarea ideilor. Neapărat, dar se tinde oare prin aceasta la ceva. Scriem numai ca să aglomerăm muniți de hârtie maculată și de cărți, ori scriem cu un oarecare scop, cu oarecare tendințe?

De pildă în direcția scrisului combativ, de caracter religios-moral, scriem pentru înțeparea moravurilor rele, a tendințelor moderniste de necredință, dând în același timp rețeta unei regenerări morale, unei religiozități fecunde. Că sănătatea moravurilor bune este astăzi adânc sdruncinată, că religiozitatea a rămas cuvânt păstrat doar în dicționare și numai în puține — foarte puține — inimi omenești, este lucru cert.

Și atunci se impune iarăși întrebarea de mai sus, la ce servește scrisul — mai precis — scrisul religios-moral? .. Fiecare eparhie din Patriarhia noastră are câte un organ de publicitate, în care pe lângă puțin conținut oficial, se publică chestiuni de interes obșteșc. Găsești acolo tot felul de probleme, care de care mai frumoasă, mai interesantă. În afară de aceste „monitoare”, aproape toate centrele epi copești editează broșuri de conținut folositor preoțimii și îndeosebi credincioșilor dela țară. Sunt apoi diverse societăți cu asemenea caracter, cari toate sunt tovarășe prețioase pe calea selecționării moravurilor, ne mai vorbind de marea presă cotidiană, unde — spre bucurie generală — ți-e dat să vezi articole și studii cari ne îndeamnă lumea la simțeminte și viață mai bună.

Este o năvală, un atac general asupra ne-trebniceii cetăți a corupției desfrânate, și totuși nici cel mai mic rezultat nu se vede. Cetatea rezistă, căci oricât ar fi oastea asediatorilor de

mare, ea nu este în stare să o doboară, *câtă vreme nu are arme potrivite și mai ales luptători buni!*

Scrisul nostru să nu fie dar armă potrivită? Așa se pare la prima vedere. Cert este însă că scrisul acesta care se frământă sincer și sistematic întru cucerirea pas cu pas a terenului usurpat din această împărăție a lui Dumnezeu, *nu este interpretat, nu este răspândit cum trebuie între popor.* Nu este destul interes, nu este râvnă suficientă pentru îndeplinirea jurământului depus, la servitorii altarului lui Dumnezeu.

Un exemplu. În vara aceasta mi-a fost dat să aud — împreună cu un P. S. Arhiercu — cum o femeie se sfa să spună că.. nu cunoaște pe preotul lor din sat și nu știe cum îl cheamă. Dealtfel un caz asemănător este și cel al lui Ion, care încă era analfabet în ce privește pe preotul din satul lui.

Auzi D-ta, să nu-și cunoască cineva, — o femeie de 30 de ani — pe preotul satului său. Să fie oare preoți cari să se impună așa de puțin, încât să nu i se știe de nume măcar în parohia pe care o păstorește? Și cum vreți atunci ca un asemenea preot să fie *părintele* enoriașilor săi, părinte bun și iubitor; cum vreți ca el să talmăcească efectiv *cuvântul* mântuitor al legii, când el n'a lăsat acolo măcar urma transparentă a unui nume de om?!...

Scrisul atâtor zeci și poate sute de publicații nu poate fi eronat sau inutil. Dacă se și scrie rău pe ici-colea și uneori, se scrie și bine și mai ales cu intenții bune peste tot. *Scrisul însă nu servește la nimic dacă el rămâne necitit, dacă preoții, cei chemați a-l pune la îndemâna poporului, nu-l pun cum trebuie, nu-l interpretează potrivit.*

Și atunci de ce am mai scrie? De dragul scrisului în sine?

Lupta cu alcoolismul.

Bărbați cu cald interes pentru nevoile de-apropelui, luptă, neconținut, pe toate căile, împotriva grozavului abuz ce se fac cu beuturile alcoolice.

Unui edificiu bine clădit după toate cerințele igienice, dar fără o temelie solidă, asemenea este societatea omenească stăpânită de idolul alcoolului.

Căci orice activitate s'ar desvolta, orice năzuință cât de stăruitoare s'ar depune pe toate terenurile de muncă, rămâne totul zadarnic dacă baza morală lipsește.

Chiar progresul material și intelectual e foarte problematic, dacă în acest vast edificiu — societatea —, nu stăpânește pacea, bunăînțelegerea, dragostea.

Molohul cel mai periculos care astupă toate căile ce duc la moralitate, monstrul cel mai groasnic care ruinează cinste, sănătate, energie tinerească și înțelepciune bătrânească, monstrul care seamănă din zi în zi cât mai multe crime, seceră vieți nenumărate, produce tot felul de păcate urâte, este alcoolismul.

Poporul trăește în cea mai grozavă destrăbălare și ruină, în cea mai odioasă sălbăticiune a moravurilor, mai ales din cauza acestui flagei. În contra acestui mare rău, conduși de sfânta datorință, luptă toți aceia cari au în suflete o rază de dumnezeire și poartă un viu interes pentru popor. Ca arme de luptă întrebunțează: viața lor neprihănită, instrucția, nizuința de a procura poporului ocaziuni de petreceri liniștite, recreatoare în diverse biblioteci, în societăți culturale; se înființează zilnic societăți de temperanță, de trezvie, de abțință, etc. etc.

Se deschid, cum citim că este în alte țări, ospătării antialcolice pentru muncitori, se înființează sanatorii pentru bețivi ca în Elveția și în sfârșit de câțiva ani s'a ajuns chiar la maximum de prohibire al alcoolului, la oprirea lui cu desăvârșire — cum este în America.

La noi deasemenea se luptă în vederea aceluiași scop, cu cele mai ingenioase mijloace. Dacă nu greșim însă, afirmăm că toate sunt zadarnice. Inițiativele idealului în sine e măreț, dar irealizabil în veac, deoarece mijloacele sunt ineficace.

Se poate observa că aproape parcă în ciuda acestui fel de societăți, în ciuda tuturor legilor de constrângere ori de potribiție, alcoolul face ravagii mai multe ca oricând, iar în America, cu toate pedepsele aspre împuse, se bea clandestin mai mult ca înainte.

Dece? Unde-i miracolul, care-i deslegarea? S'a mai spus și altădată și de alții, dar o spunem și acum, că atâta vreme cât nu-i vei purifica sufletul lui ca singur să înțeleagă răul ce și-l crează prin furnizarea alcoolului, nu este îndreptare. Cu orice fel de legi de constrângere se va încerca, o prefacere nu-i posibilă decât în în senzul de mai sus și aceasta numai prin Evanghelie. Fă cunoscut omului cuvântul Sfintei Scripturi cu privire la dezastrul la care-l duce beția, arată-i lui prăpastia ce și-o sapă, trimite-l la biserică, iată sanatoriul de prefacere, de prohibire a răului.

O astfel de sarcină cade tot în sarcina preotului, dar nu a preotului singur. Opinia oamenilor de bine ar trebui să înțeleagă aceasta și exemplele începute ici-colo ar trebui să fie cât de multe și atunci iată deslegarea problemei.

Așteptăm să se mai scrie în privința aceasta.

Dimitrie Anuțoiu
preot.

Spiritul Bisericii creștine.

— **Zelul adevărat și zelul fals.** —

de **Iosif Câmpanu** preot.

(Continuare)

Adeșori vedem pe cei conduși de zelul fals, că se supără și își exprimă prin minica și tonul lor dorința de a stârpi pe omul, care din nefericire a plecat pe calea cea rătăcită. Din contra, zelul adevărat — după învățătura Domnului — se aprinde numai de dragoste creștinească, se arată numai prin bunavoință și se exprimă numai cu bunătate și blândețe. Insuș Mântuitorul nostru Iisus Christos ne-a învățat, cum avem să tratăm pe dușmanii noștri și cum să ne răsbunăm când a zis: „*Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc*“. (Mat. c. VI v. 44 Luca VI 27—28). Nu s'ar fi strigat și clevetit așa de mult contra bisericii, n'ar fi fost atâtea neînțelegeri și atâtea desbinări, dacă spiritul Evangheliei ar fi fost compasul inimilor și al sufletelor omenești. E de netăgăduit, că fiecare dintre noi trebuie să facă tot ce e posibil pentru mântuirea deaproapelui său atât prin învățături, prin sfaturi și prin exemple bune, dar nici odată să nu ne folosim de silă, de forță sau de poruncă. Căci credința e numai atunci plăcută lui Dumnezeu dacă ea purcede din bunavoință. Când silim pe om să se pocăiască, să se roage, sau să ia o credință contra voinței lui, să ia o credință pe care el o disprețuește, atunci ne facem culpabili înaintea Domnului, căci nu ne este iertat să apăsăm conștiințele. „*Să nu fie cu voi*“ a zis Domnul către Apostoli „*ca cu aceia, cari stăpânesc națiunile*“. El dorește, că aceia care'l ascultă, să o facă aceasta de bunăvoie și nu l-a văzut nime niciodată, cât a petrecut pe pământ, ca să fie silit pe cineva să vie la el și să'l asculte. Din contra, a lăsat pe tinerul cel bogat, — care își exprimase dorința că avea să'l urmeze — să plece, pentru că dorința cea adevărată e numai aceea, care izvorește din bunavoință. Altmintrelea dacă am aduna în sinul ei cu sila pe cei ce nu

biserica s'ar umplea de trădători și de fățarnici, voiesc să intre în ea de bunăvoie. Cuvintele: „*silește-i să intre*“ sunt luate dintr'o asemănare și n'au însemnat niciodată, ca să silim oamenii să se facă creștini, sau să fie ortodoksi contra voinții lor; ele vreau numai să zică, să-i sfătuim și să căutăm din toate puterile noastre, prin predici să-i convingem, să apuce pe calea cea adevărată, a mântuirii, și mai ales să-i facem, să recunoască, că fericirea ori nefericirea lor dela aceasta atârână.

Foarte primejdioase sunt apucăturile ce se manitestă — de un timp — din partea unor oameni cuprinși de spiritul de partid, prin exceșele detestabile ce le fac sub masca religiei și al zelului creștinesc. Dar aceia, ce-i îndeamnă pe acești oameni la astfel de fapte, cari sunt cu totul contrare spiritului bisericii creștine, nu e evlavie lor, ci e mândria ce o cred ofensată. Indemnul spre astfel de fapte nu purcede din zel creștinesc, ci din dorința de a stăpâni, de a ajunge la putere: *este spiritul de partid*.. Așa au fost în trecut șefii ereticilor, așa sunt azi șefii sectarilor. Istoria bisericească ne arată o mulțime de astfel de exemple, care ne fac să tremurăm; căci poate fi ceva mai înfiorător, decât să vezi cum oameni, de altfel în toată firea, cad jertfa unui zel, care nu-i plăcut lui Dumnezeu și pe care biserica îl condamnă ca un desfrâu păgubitor atât religiei creștine în parte cât și societății omenești în genere!

Nimic nu e mai admirabil ca *zelul cel adevărat*. Dacă acest zel și erumpe câteodată — ca de exemplu zelul lui Christos ce l-a manifestat, când a văzut cum Fariseii și Cărturarii pângăreau Templul —, aceasta se întâmplă, pentru că omul, care se obrăzniceste să insulte pe Dumnezeu până chiar și înaintea altarului, merita să fie alungat și fiindcă dragostea de adevăr trebuie să fie deosebită de falsitatea cuprinsă în spiritul de partid! Numai un astfel de zel adevărat a înflăcărat Apostolii, Martirii, Sfinții Părinți și pe toți aceia, cari cu un zel aprig au combătut rătăcirile oamenilor, *fără ca să prigonească pe urzitorii lor*.

Un domnitor, creștin adevărat, trebuie în tot cazul să împiedice ca în țara sa să se lățească necredința; dar el să nu pedepsească în cinstea religiei — care toată nu este alta decât numai dragoste — pe cei din nenorocire au cutezat să o atace, cu pedepse de moarte. Căci ce și e religia creștină? Ce alta, decât efluxul dragostei divine a acelei dragoste, care și pe cruce a iertat pe hulitorii ei; a acelei dragoste, care are pe toți oamenii deopotrivă de prețioși; a acelei dragoste, care este ospitalieră și cu cei

necredincioși, ba chiar și cu păgânii; în fine, a acelei dragoste, care n'a dorit totdeauna și tuturora alta, decât mântuirea, căci scris este, că: „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca IX v. 10.)

Ce schimbare mare și fericită s'ar fi produs în sinul bisericii creștine, când pe vremea ereziilor se proceda cu o astfel de blândeță: când cu îngăduință și cu îndelungă răbdare s'ar fi căutat să li-se lămurească îndoielile lor și s'ar fi ascultat obiecțiunile lor; în fine când s'ar fi vorbit cu ei în așa fel, cum ne învață religia: *fără amărăciune și fără mândrie?!*

Mi-se pare că aud această religie divină strigând celor rătăciți: „Eu nu v'am torturat; eu, care sunt născută în sinul Tatălui milei, nu recomand alta decât dragostea; eu, care sunt rodul dragostei dumnezeiești față de oameni, nu cer altceva, decât mântuirea lor; eu, care n'am în vedere, decât abnegarea și umilința, mă arunc ca și Măestrul meu la picioarele lumii întregi și după exemplul lui, nu predic alta, decât blândeța și pacea; eu, care sunt neînduplecată față de viții și rătăciri, n'am altă armă spre a readuce pe cei păcătoși la calea adevărată, decât lacrimile și rugăciunea; eu, care la întemeierea mea pe pământ mi-am anunțat imnul prin glasul îngerilor, nu cer nici azi alta, decât să dăm:

„Mărire intru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăînvoire (Luca c. II. v. 14).

Dacă vom aplica învățăturile acestei religii divine între rătăcii ce ne împresoară și vom căuta să le câștigăm încrederea lor, admonindu-i ca un părinte delicat, să-și ridice ochii asupra căilor greșite pe care au apucat, le vom dovedi, că ne interesăm fără preocupare de soarta lor, și atunci am îndeplinit o misiune demnă apostolatului nostru. Atunci, chiar dacă nu ne vor îndeplini dorința, cel puțin ne vor admira dragostea noastră creștinească și nu vor putea zice, că biserică îi prigonește.

Să fim întotdeauna precauți și neîncrezători față de spiritul întunerecului, care ni se prezintă ca un înger al luminii, spre a ne seduce să prindem ură față de dușmanii credinței. Regula generală în ținuta noastră este deci: *să procedăm așa cum a procedat însuși Mântuitorul nostru Iisus Christos*. În viața lui divină vom afla toate instrucțiunile și exemplele tuturor virtuților. Fără acestea vom urma când pasiunilor, când prejudețiilor, când mâniei sau urei și vom deveni în fața oamenilor integri o mahnire în același timp, când credeam că-i vom cuceri.

Să nu se creadă însă, că prin aceasta cutez să fac cel mai mic atac contra zelului, de

care fiecare slujitor al altarului trebuie să fie pătruns, spre a se putea opune rătăciților și a-i abate, de pe calea peirei. Eu reprob numai zelul fals, zelul brusc și prigonitor. Dacă iubim biserica cu sinceritate, atunci nu vom umbla niciodată după intervenții de înțelegere cu nepăsătorii și rătăciiți, nici măcar cu acele persoane, care persistă cu încăpăținare în păreri lor false. Aceștia nu trebuie niciodată scuzați ci compătimiți, și în loc de a-i ruga, să căutăm mai cu seama să-i câștigăm prin blândețe și convingere, și să-i aducem acolo, ca să-și recunoască rătăcirea. În fine să-i înduplecăm, în cazul când nu-i putem cuceri, ca să fie mai tăcuți, ca răul să nu infecteze și să nu se lătească. Să le facem servicii în toate celece depind dela noi, ca să-i silim prin dragostea noastră să recunoască, că spiritul bisericii noastre este adevăratul spirit al păcii și al blândeței și că slujitorul Evangheliei este un om, care în conformitate cu exemplul lui Christos, nu caută altceva, decât să întoarcă pe cel păcătos și face tot ce-i stă în putință spre a-i câștiga mântuirea de veci.

Procedând astfel, vom satisface și dorințele ce ni le impune Prea Sfințitul nostru Arhiepiscop cu pastorală în care dispune, să ne rugăm Celui Atotputernic „*să tindă mâna sa spre cei cari din slăbiciune omenească seduși și înveninați de cuvintele otrăvitoare ale răsvrătiților învățători, s'au înstrăinat de biserică. Tu ieșind din sinul ei, și iertându-le păcatele lor îi ridică pe ei din groapa pierzării, readucându-i la sinul sfintei Tale biserici dreptmăritoare, ca să nu piară, ci să se mântuiască, învrednicindu-se așa de împărăția cerească*”.

Acesta au fost și procedeul sfinților Părinți. Departe de toate ce ar fi spirit de partid și de tot ce ar produce neplăcere și disjunct, ei nu au ascultat de alții, decât numai de aceea ce le-a dictat spiritul bisericii, atunci, când aveau de lucru cu necredincioșii sau cu ateistii. *Lăsați să se plângă și să se vaete ceice rătăcesc, zice fericitul Augustin, iar noi să căutăm să-i readucem la datorința lor; și nu dați ocaziune niciodată să se vaete despre noi; căci noi n'am fost trimiși ca să batem, ci ca să învățăm și cu blândețe și statornicie să înfruntăm păcatul*”.

Mari serbări la Anina.

Două mari principii, cari dau vitalitatea poporului nostru „Credința și Cultura”, s'au observat ca reale, și în mod frățesc, în serbările dela Anina, unde s'a săvârșit: sfințirea pietrei

fundamentale, ce s'a pus la temelia zidindei bisericii și sfințirea steagului — simbolul Reuniunii române de cântări de acolo.. Serbările au luat proporții mari. Fastul serbărilor a fost înălțat de cele zece coruri, cari s'au perondat în decursul programului format dinainte.

Duminică în 21 l. c. la orele 9 $\frac{1}{2}$ a. m., în sunetul corurilor și fanfarelor, s'a plecat cu procesiune dela capela, unde se îndeplinesc serviciile dumnezești, până la locul, unde se zidește noua biserică. Aici s'a început actul sfințirii pietrei și a locului, de către protopresbiterul *Romul G. Anușă*, consilier ref., ca delegat arhieresc, asistat de preoții: protodiaconul *Ioan David* presbiter *Gheorghe Neda* din Oravița-română, *Gheorghe Popa* din Greoni, *Nicolae Câmpian* din Măidan, *Alexiu Olariu* din Răchitova, *Alexandru Dobrescu* din Agadici, *Axentie Popoviciu* din Gârliște, *Petru Lungu* din Ciclova-română, *Iosif Nicolaevicu* din Comorăște și *Romulus Suciu* din Ticvanu-mic și diaconul *Teodor Roșca*.

De față erau: reprezentantul Ministerului muncii Dl Prof. Nedelcu, administratorul delegat al U. D. R-ului, Dl Ing. Bușila Prof. univ. Prefectul județului Caraș Dl Dr. Bojincă, și delegații corurilor și fanfarelor din Banat, delegații mai multor ziare și alte notabilități din loc și jur. După actul sfințirii, părintele delegat a rostit o cuvântare despre originea și însemnătatea locașurilor de închinare. Efectul cuvântării s'a observat momentan, căci câțiva din delegați au recitat anumite pasagii din această predică.

S'a oficiat apoi sfințirea steagului care s'a predat nașei, soția subdir. de acolo, Dl Victor Manliu, care l-a oferit Dlui Dr. N. Belu medic, ca președintele „Reuniunii“ din Anina. Mai multe personalități marcante au bătut cue pe acest drapel, pentru care s'a încassat — benevol — aproape 80.000 Lei.

După masă au avut loc emulări de coruri și fanfare atât românești cât și germane, înaintea profesorilor de muzică, Dnii: S. Drăgoi, I. Velceanu, F. Barbu și în fața unei mase enorme de oameni.

Corurile și fanfarele s'au distins, care de care mai disciplinat. La urmă s'au distribuit diplome comemorative, iar corul din Cărbunari a primit un premiu, ca un stimulent de îmbărbătare. Seara s'a dat un concert. Astfel s'au sfârșit serbările bisericesti culturale dela Anina.

Rap.

Nu plânge!

Cuvântări funebre de Dr. Ștefan Cioroianu protopop ort. rom. în B-Comloș, Arad Tip. Diecezană. Prețul 100 Lei.

După cartea de predici a Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa cu titlul „*Dela leagăn până la moarte*“, care cuprinde, pe lângă altele, și 23 predici funebre, de o frumuseță rară, iată că preoțimea noastră se poate bucura, acum din nou, având la îndemână o carte nouă de predici funebre, publicată de distinsul protopresbiter și mult apreciatul predicator, Dr. Ștefan Cioroianu din B-Comloș.

Fie iertată, Persida Cioroianu, mama iubită și scumpă a P. O. D-Sale, dacă ar fi între cei vii, în fiecare zi și-ar putea scâlta fața în lacrimi de fericire, cetind mănunchiul de cuvântări funebre, isvorite din inima fiului ei și închinat memoriei aceleia, pe care nu o poate uita niciodată.

Titlul „*Nu plânge*“, la prima vedere, îți face impresia că îi sună unei femei îndurcate, ce stă măhnită și desperată, lângă crucea înfiptă la căpătâiul iubitului ei fiu sau soț mutat pentru întotdeauna din această viață vremelnică și trecătoare. Dacă cineva s'ar mulțumi să rămână numai cu impresiunea ce i-o produce exteriorul acestei cărți, acela să știe, că pierde mult, pierde mai mult decât își poate închipui. Acela însă care va citi cele 61 de predici, închipuindu-și, în fața sa, o adunare întristată cu ochii umeziți de lacrimile durerii și un sicriu cu un trup rău de suflare, pregătit pentru a fi dat pământului pe vecie, numai acela va înțelege și va putea aprecia valoarea tezaurului ce ni-l oferă Păr. Dr. Ștefan Cioroianu. Numai cel ce le citește se poate convinge, că cuvintele „Nu plânge“ de pe coperta cărții, îi sună și lui cu deplină putere.

Modestia și umilința Părintelui Protopresb. Dr. Șt. Cioroianu o cunoaștem și știm prea bine, că nu are nevoie să fie ridicat. Prin cuvânt, despre cărtca P. O. D-Sale, nu se scriu cu acel scop. Dumnezeu cunoaște intențiunile oamenilor! Pe măiestru e destul dacă îl laudă opera lui și în acel caz pentru el e, aproape, de prisos lauda oamenilor. Eu am citit predicile acestea, prima dată încet, adică numai pentru mine, și aflând că-mi plac, am citit încă odată vre-o câteva, cu voce ridicată, adică și pentru cei ce erau în casă. Și iată un fenomen caracteristic. La fiecare predică, în unele locuri, eram silit să mă opresc cu cetitul, deoarece ochii puținilor mei ascultători din casă se prea umplea de lacrimi. Dară nu numai ai lor...

Mulțimea comparațiilor și a tablourilor luate din viața defunctului, ori din a aceluia ce rămân pe urma lui, sunt destule și puternice motive pentru mișcarea inimii și înduplecarea voinței, atât a aceluia ce le citește, cât și a aceluia ce le ascultă. Stilul clar, corect, curat și vioi îi face mare cinste nu numai autorului, ci și bisericii ort. române, al cărei fiu credincios este. Părintele Dr. Șt. Cioroianu are darul și știe să-și înfățișeze ideile în așa fel, încât chiar dela început te captivează să-l asculți și să-l urmărești cu plăcere. Așa se explică apoi faptul, că dacă te apuci să-i citești predicile de cari este vorba, ți se pare că ești într-o grădină cu flori fermecătoare din care nu-ți mai vine să ieși niciodată.

Desigur că P. O. D-Sa, în timpul îndelungat de pastorie, predicând la diferite cazuri de înmormântare, a avut ocaziune să se convingă, că predicile acestea se potrivesc de minune cu adâncimea durerilor omenești și au puterea de a sădi în pământul cald și ud de lacrimile sufletului florile frumoase ale virtuților creștinești: iubirea, credința și nădejdea în Dumnezeu. Pătruns de această convingere își trimite părintele protopresb. Dr. Șt. Cioroianu mănunchiul său de predici funebre în lume, iar noi le dorim drum triumfător, așteptând apariția predicilor la nuntă și la botez, cari se află deja sub tipar.

Religia vechilor Greci

(Continuare)

Letona, în sensul unui imn omeric, este fiica unui titan și al Phoibeii; mamă lui Apollo și Artemisei, tovarășe distinsă lui Zeus. Letona încă părtinește pe troieni. Deosebită mândrie simțeste văzând pe fiica sa Artemis distingându-se din grupul nimfelor jucăuse. Înaintea lui Zeus se bucură de mare cinste și fiii săi se răsbună cumplit asupra Niobei, care a îndrăsnit să se asemene cu ea. Titos care a jignit-o pe Letona încă-și ispășește cumplita faptă în întunecimile Tartărului. Hermes însă o provoacă la luptă pe Letona.

Atena s'a născut din Zeus fără mamă. Este zeiță vecinic fecioară, căci a venit pe lume lângă apa Tritonului. Cel mai desavârșit alter-ego al tatălui său, al doilea eu al său, Atena este copilul favorit și desmierdat cărui totu-i e permis, și ale cărui rugăminți tatăl nici în mânie fiind nu le poate refuza. În privința puterii întrece chiar pe Hera, poruncește vânturilor și valurilor și împreună cu Zeus figurează ca cei mai puternici zei, deoarece spre se ridică cele mai multe rugă-

ciuni ale oamenilor. Ajunge o suflare a ei, ca Hector să-și recăștige lanca de la Achile. Unicul atribut al ei este *γλαυκῶπις* = cea cu ochii scilpitori; din dragoste Zeus îi și zice *glaukopis a lui iubită*. Cu atât îi cade însă mai greu lui Zeus, când și Atena pactează împotriva lui.

Atena figurează ca Zeiță a războiului, mai ales în Iliadă. În Odiseie este mai de grabă sfetnică plină de înțelepciune. Imbracă hainele de războiu ale lui Zeus și astfel pleacă la războiu. Provoacă ea însăși războiu, și participă la ele cu Ares îndeosebi, dând curaj luptătorilor și înflăcărându-i. Dar în timp ce Ares orbecăiește numai, Atena lucrează cu chibzuință, dovedind superioritate față de Ares, pe care îl și domină apoi. Împotriva dușmanilor folosește — după împrejurări — forța sau dolul și astfel îi învinge, așa de pildă a învins pe Hector. Pe cei mai viteji, ca de pildă Achile, Diomeda, Odysseus, îi părtinește. Tot așa părtinitoare grațioasă este și față cu înțeleapta Penelope, și cu Telemachus. Ca Zeiță a războiului poartă și numele de *Pallas*.

În afară de trebile războiului, Atena se interesează și de anumite lucruri ce se săvârșesc în vreme de pace; așa este ca protectoarea artelor, a tuturor dexterităților și îndeosebi a diverselor ocupații femeiești. Artele frumoase ea le învață; cu ajutorul ei Epeios face fatalul cal de lemn. Ea instruește femeile în dexterități manuale. Ca sfetnică înțeleaptă protejează cu plăcere pe oamenii ei favoriți, îndeosebi pe cei favoriți. Adeseori ia chip de om. Astfel în chipul lui Mentor ia sub scutul ei pe Telemach, conducându-l în Pylos. Ea ajută pe Odysseus, pe Heracles în muncile lui greble.

Principalul loc al cultului ei este *Atena*, unde se cinstește împreună cu eroul legendar și întâiul rege al Atticeii, cu Erechteus cel de ea educat; *Alalcomene* în Boetia; cetatea troiană *Pergamos*, unde avea templu și statuie.

(Urmează).

ȘTIRI

Distincție. Dl profesor de muzică vocală și instrumentală de la școala normală din Loc, *Antoniu Sequens*, care a funcționat peste treizeci de ani și la institutele noastre teologice și pedagogice a fost decorat cu „Răsplata muncii“ pentru școală cl. I-a. Felicitări!

Noul președinte al Comunității de avere din Caransebeș. Elaborându-se pentru Comunitatea de avere din Caransebeș Statute noi, Joi, în 25 Sept.

a. c., s'a ținut adunarea generală de constituire pe baza nouilor statute. Mai interesantă dintre alegeri a fost cea a președintelui, Dl inginer *Pavel Goanță*, care a intrunit aproape unanimitatea voturilor.

O faptă laudabilă. Evlaviosul creștin *Iosif Nedici* din *Oravița-română* a donat pe seama Sfintei biserici de acolo un clopot în valoare de 70.000 Lei. Cu ocaziunea sfințirii clopotului Preotul *Gheorghe Neda* a ținut o potrivită cuvântare, laudând meritele donatorului și aducând mulțumita sa și a credincioșilor pentru această frumoasă danie creștinească.

Inventarierea bunurilor școlilor. Ministerul Instrucțiunii a hotărît să facă o inventariere a tuturor bunurilor școalelor, averea mobilă și bunurile mobile. În acest scop inspectoratele școlare au trimis direcțiunilor școlare instrucțiunile necesare. Cum toate școalele noastre confesionale sunt folosite azi de stat, preoțimea noastră este rugată să bage de seamă ca direcțiunea școalelor primare să nu ia în inventare ca avere a statului, averea bisericii noastre. Unde totuși se va face acest lucru, va face protest la revizorate, anunțând și oficiul protopopesc. (Obsearvă în această privință circularul ddto 12 Iunie a. c. No. 3458 Șc).

CONCURSE.

Pe baza ord. Ven. Consiliu Eparhial No. 2329 B ex. 1926 se escrie concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III. din Sălbăgel, protopresbiteratul Logoj cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Emolumente :

1. Una sesiune parohială constatătoare din 30 jug.
2. Un intravilan de 1 jug. după care alesul preot va solvi dările.
3. Birul parohial în natură.
4. Stola uzitată.
5. Ne fiind casă parohială alesul preot se va îngriji de locuință.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poștiți a-și înainta petițiunile de concurs prin Prea On. Oficiu protopresbiteral din Logoj și a se prezenta în vre-o Duminecă sau sărbătoare cu prealabila încunoștințare a protopresbiterului tractual în sfânta Biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie, însă nu în ziua alegerii.

Sălbăgel, din ședința consiliului parohial, ținută la 7 August 1927.

Ioan Bucovan

preș. cons. par.

3—3

Aurel Aldan

not. cons. par.

În conțelegere cu Oficiul Protopresbiteral.

*

În baza decisului Venerabilului Consiliu eparhial ort. rom. al Caransebeșului ddto 30 Iulie de sub No.

4248 B. ex 1930, se escrie concurs pentru întregirea postului de paroh la parohia II-a de clasa III-a din comuna Rudăria, devenită vacantă prin alegerea preotului Ioan Goanță în parohia I-a din comuna Bozovici, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia diecezană“ cu următoarele

Emolumente :

1. Sesiunea parohială de 32. jug. Dările are a le solvi alesul preot.

2. Dela lada cultului 800 lei (optsute lei) ca salariu anual. Pe lângă slujba religioasă preotul va avea să înmormânteze și boteze fără alte pretensiuni. Comuna nedispunând de casă parohială, alesul preot se va îngriji de locuință.

3. Celelalte după uzul vechiu din comună.

Doritorii de a ocupa această parohie au a-și înainta cererile Oficiului protopresbiteral competent, adresate însă Consiliului parohial. Recurenții, în urma prealabilei încuviințări a Prea Onoratului oficiu protopresbiteral, se vor prezenta în vre'una din Dumineci sau sărbători spre a-și arăta dexteritatea în cânt, tipic și oratorie bisericească — însă nu în ziua alegerii.

Rudăria, din ședința Consiliului parohial ținută în 24 August 1930.

Nicolae Careba m. p.

preș. cons. par.

3—3

Toma Șuta m. p.

not. cons. par.

Cu consensul oficiului protopresbiteral ort. român al Mehadii.

Aviz!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericească ș. a. ripize, prâsnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericești

Prof. Cornel G. Otonoga
pictor

12

Caransebeș, Str. Ghețariei 4.

Comitetul Școlii Normale de Învățători din Caransebeș.

Nr. 1004/929—30.

Publicațiune.

Comitetul Școlii Normale de Învățători din Caransebeș publică licitație în cancelaria școlii

cu oferte închise și sigilate pe ziua de 21 Sept. a. c. orele 9 pentru furnizarea următoarelor:

Circa 25.000 kg făină integrală de grâu, extracție 82% făină.

Circa 2000 kg. făină albă calitatea I-a.

Circa 13000 kg. țărițe.

Furnizarea se face cu câte un vagon, după necesitate în cursul anului școlar 1930/31.

Caetul de sarcini se poate vedea la direcțiunea școlii.

Cauția e de 5% în numerar sau în efecte garantate de Stat.

Licităția se va ține în conformitate cu art. 88—110 din legea Contabilității Publice.

Dacă prima licitație nu se va ține, a doua va fi la 1 Oct. a. c., aceeași oră.

Caransebeș la 1 Septembrie 1930.

Președinte **Indescifrabil**

Secretar **Indescifrabil**

Direcțiunea școlii de menaj din Caransebeș.

Publicațiune.

La Școala de Menaj „Principesa Elena“ din Caransebeș se va ține licitație publică în ziua de 1 Octombrie a. c. ora 10 dimineața în localul școlii pentru următoarele articole: lemne

carne, pâine, zarzavat, băcănie, articole de menaj, furnituri, mobilier etc.

Caetul de sarcini se poate vedea și consulta zilnic.

Doritorii se vor adresa Direcțiunii Școlii.

Direcțiunea.

Iosif Schaub

Tinichigiu de lux și de zidiri, se angajează la tot felul de lucrări și anume: facerea de turnuri noi, de cruci noi precum și aurirea lor, facerea acoperișurilor noi, facerea parafulgerilor după regulile tehnice; vopsirea turnurilor, acoperișurilor cu farba „Bessemmer“, cea mai bună farbă, ce apără
10 contra ruginii.

Adresa: Lugoj, Str. Nedelco 35.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere, aceasta de tradiția și
○ cultul bisericii noastre dreptmăritoare. ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICĂ** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.